

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

26. října 2016 *

„Řízení o předběžné otázce — Směrnice 93/13/EHS — Článek 99 jednacího řádu Soudního dvora — Smlouvy, které uzavírají prodávající nebo poskytovatelé se spotřebiteli — Hypoteční smlouvy — Klausule o minimálním úroku — Řízení o kolektivní žalobě — Řízení o individuální žalobě mající stejný předmět — Předběžná opatření“

Ve spojených věcech C-568/14 až C-570/14,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Juzgado de lo Mercantil no 3 de Barcelona (obchodní soud č. 3 v Barceloně, Španělsko), ze dne 1. prosince, 27. listopadu a 1. prosince 2014, došlými Soudnímu dvoru dne 9. prosince 2014, v řízeních

Ismael Fernández Oliva

proti

Caixabank SA (C-568/14),

Jordi Carné Hidalgo,

Anna Aracil Gracia

proti

Catalunya Banc SA (C-569/14),

a

Nuria Robirosa Carrera,

César Romera Navales

proti

Banco Popular Español SA (C-570/14),

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, A. Tizzano (zpravodaj), místopředseda Soudního dvora, M. Berger, A. Borg Barthet a F. Biltgen, soudci,

* Jednací jazyk: španělština.

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za I. Fernández Olivu F. Bertrán Santamaríou, procurador, a J. Andreu Blakem, abogado,
- za Caixabank SA R. Feixo Bergadou, procurador, a Ó. Quiroga Sardim, abogado,
- za Catalunya Banc SA I. Fernándezem de Senespleda, abogado,
- za Banco Popular Español SA C. Fernández Viciénem, N. Iglesiasem, I. Moreno-Tapia Rivasem, J. Torrecillou, J. Capellem a J. Piñeirem, abogados,
- za španělskou vládu A. Gavela Llopis, jako zmocněnkyní,
- za Evropskou komisi J. Baquero Cruzem a D. Roussanovem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout usnesením s odůvodněním podle článku 99 jednacího řádu Soudního dvora,

vydává toto

Usnesení

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu článku 7 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách [zneužívajících klauzulích] ve spotřebitelských smlouvách (Úř. věst. L 95, s. 29; Zvl. vyd. 15/02, s. 288).
- 2 Tyto žádosti byly podány v rámci sporů mezi, ve věci C-568/14, Ismaelem Fernández Olivou a Caixabank SA, ve věci C-569/14, Jordim Carné Hídalgem a Annou Aracil Gracia na jedné straně a Catalunya Banc SA na straně druhé a ve věci C-570/14, Nuriou Robirosa Carrera a Césarem Romera Navalesem na jedné straně a Banco Popular Español SA na straně druhé ohledně platnosti klauzulí o sazbě úroku z úvěru obsažených ve smlouvách o hypotečním úvěru, které mezi sebou výše uvedené strany uzavřely.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Článek 6 odst. 1 směrnice 93/13 zní takto:

„Členské státy stanoví, že nepřiměřené podmínky [zneužívající klauzule] použité ve smlouvě uzavřené prodávajícím nebo poskytovatelem se spotřebitelem nejsou podle jejich vnitrostátních právních předpisů pro spotřebitele závazné a že smlouva zůstává pro strany závaznou za stejných podmínek, může-li nadále existovat bez dotýcných nepřiměřených podmínek [zneužívajících klauzulí].“

4 Článek 7 odst. 1 této směrnice uvádí:

„Členské státy zajistí, aby v zájmu spotřebitelů a konkurentů existovaly přiměřené a účinné prostředky zabráňující dalšímu používání nepřiměřených podmínek [zneužívajících klauzulí] ve smlouvách, které uzavírají prodávající nebo poskytovatelé se spotřebiteli.“

Španělské právo

5 Článek 721 Ley 1/2000 de enjuiciamiento civil (občanský soudní řád), ze dne 7. ledna 2000 (BOE č. 7, ze dne 8. ledna 2000, s. 575), stanoví:

„1. Kterýkoliv žalobce nebo účastník řízení podávající vzájemný návrh může na vlastní odpovědnost navrhnout v souladu s ustanoveními této hlavy soudu, aby přijal zajišťovací opatření, která považuje za nezbytná k zajištění účinnosti soudní ochrany, která může být přiznána v případném rozhodnutí vyhovujícím jeho návrhovému žádáním.

2. Zajišťovací opatření podle této hlavy nemůže soud v žádném případě nařídit z úřední povinnosti, s výhradou pravidel týkajících se zvláštních řízení. Soud nemůže nařídit přísnější zajišťovací opatření, než jsou navrhována.“

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

- 6 Ve věci C-568/14 byla žádost podána v rámci sporu mezi I. Fernández Olivou a Caixabank ohledně platnosti klauzule o minimálním úroku obsažené ve smlouvě o hypotečním úvěru uzavřené mezi těmito stranami dne 6. června 2006.
- 7 Žádost týkající se věci C-569/14 vychází ze sporu mezi J. Carné Hídalgem a A. Aracil Gracia na jedné straně a Catalunya Banc na straně druhé rovněž ohledně platnosti klauzule o minimálním úroku obsažené ve smlouvě o převzetí hypotečního úvěru, uzavřené mezi těmito stranami dne 21. června 2005.
- 8 Také žádost týkající se věci C-570/14 byla vznesena v rámci sporu mezi N. Robirosa Carrera a C. Romera Navalesem na jedné straně a Banco Popular Español na straně druhé ohledně platnosti klauzule o minimálním úroku obsažené ve smlouvě o hypotečním úvěru uzavřené mezi těmito stranami dne 21. června 2005.
- 9 Žalobci v původních řízeních podali tyto individuální žaloby, v nichž namítají zneužívající charakter dotčených klauzulí o minimálním úroku ve smyslu směrnice 93/13 v tom, že tyto klauzule zaručují finančním institucím, že bez ohledu na kolísání sazeb na trhu nemůže být minimální sazba úroku u uzavřených smluv o hypotečním úvěru nikdy nižší než předem stanovená hodnota.
- 10 V rámci uvedených individuálních žalob uvedly finanční instituce, které jsou žalovány v původních řízeních, že Juzgado de lo Mercantil n° 11 de Madrid (obchodní soud č. 11 v Madridu, Španělsko) projednává kolektivní žalobu se stejným předmětem. S odvoláním na článek 43 občanského soudního řádu tedy navrhly přerušit původní řízení do doby, než bude pravomocným rozsudkem ukončeno řízení o kolektivní žalobě.
- 11 Ve sporech, z nichž vycházejí věci C-569/14 a C-570/14, v nichž byl tento návrh zamítnut usneseními Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona (obchodní soud č. 3 v Barceloně, Španělsko), Catalunya Banc a Banco Popular Español tato usnesení u téhož soudu napadly, přičemž vznesly námitku litispendence na základě článku 421 občanského soudního řádu a navrhly nikoliv přerušit, ale zastavení dotčených řízení, jelikož žalobci v původním řízení jsou vázáni výsledkem projednávané kolektivní žaloby.

- 12 V tomto kontextu předkládající soud po posouzení jednotlivých návrhů dotčených finančních institucí poukazuje na to, že přerušení, či dokonce zastavení řízení o individuálních žalobách v případě souběžně projednávané kolektivní žaloby může poškodit zájmy dotčených spotřebitelů, jelikož žalobci, kteří podali individuální žaloby, již nemohou získat konkrétní odpovědi na své návrhy, ale jsou odkázáni na výsledek této kolektivní žaloby, i když se rozhodli k ní nepřipojit.
- 13 V této souvislosti předkládající soud nejprve uvedl, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se právě slučitelnosti článku 43 občanského soudního řádu s článkem 7 směrnice 93/13 již Soudnímu dvoru předložil Juzgado de lo Mercantil n° 9 de Barcelona (obchodní soud č. 9 v Barceloně, Španělsko), avšak konstatuje, že podle tohoto článku 43 občanského soudního řádu nemůže za takových okolností původní řízení z úřední povinnosti přerušit. Vyjadřuje tedy další pochybnosti o slučitelnosti uvedeného článku 43 se systémem ochrany spotřebitelů zavedeným v článku 7 směrnice 93/13.
- 14 Pochybnosti vyjádřené předkládajícím soudem se týkají rovněž souladu čl. 721 odst. 2 občanského soudního řádu se směrnicí 93/13 v rozsahu, v němž mu toto ustanovení vnitrostátního práva zakazuje přijmout z úřední povinnosti předběžná opatření, která mají zmírnit negativní účinky nadměrné délky dotčených řízení pro spotřebitele, žalobce v původních řízeních, do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o souběžně projednávané kolektivní žalobě, jejíž řešení může být použito u individuálních žalob.
- 15 Za těchto okolností se Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona (obchodní soud č. 3 v Barceloně) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Představuje článek 43 [občanského soudního řádu], který brání tomu, aby soud v případě, kdy jiný soud položil předběžnou otázku Soudnímu dvoru, informoval účastníky řízení o možnosti přerušit civilní řízení, jednoznačné omezení ustanovení článku 7 směrnice 93/13 v souvislosti s povinností členských států zajistit, aby v zájmu spotřebitelů a konkurentů existovaly přiměřené a účinné prostředky zabraňující dalšímu používání zneužívajících klauzulí ve smlouvách, které uzavírají prodávající nebo poskytovatelé se spotřebiteli?
- 2) Představuje čl. 721 odst. 2 [občanského soudního řádu], který brání tomu, aby soud v řízeních o individuálních žalobách, ve kterých je navrhováno prohlášení neplatnosti některé z všeobecných podmínek z důvodu její zneužívající povahy, přijal nebo z moci úřední navrhl přijetí předběžných opatření, jednoznačné omezení ustanovení článku 7 směrnice 93/13 v souvislosti s povinností členských států zajistit, aby v zájmu spotřebitelů a konkurentů existovaly přiměřené a účinné prostředky zabraňující dalšímu používání zneužívajících klauzulí ve smlouvách, které uzavírají prodávající nebo poskytovatelé se spotřebiteli?
- 3) Neměly by účinky předběžných opatření, jež lze přijmout v řízení o individuální žalobě buď na návrh účastníka řízení, nebo bez návrhu, být s cílem zajistit přiměřené a účinné prostředky stanovené v citovaném článku 7 uvedené směrnice prodlouženy až do okamžiku vydání konečného rozhodnutí v řízení o individuální nebo o kolektivní žalobě kolidujícím s řízeními o individuálních žalobách?

Soudní dvůr je žádán, aby tuto předběžnou otázku projednal ve zrychleném řízení podle čl. 105 odst. 1 jednacího řádu.“

- 16 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 21. ledna 2015 byly věci C-568/14, C-569/14 a C-570/14 spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

- 17 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 12. února 2015, Fernández Oliva a další (C-568/14 až C-570/14, EU:C:2015:100), byly zamítnuty žádosti předkládajícího soudu o projednání těchto věcí ve zrychleném řízení podle článku 23a statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 105 odst. 1 jeho jednacího řádu.
- 18 Konečně v návaznosti na vydání rozsudku ze dne 14. dubna 2016, Sales Sinués a Drame Ba (C-381/14 a C-385/14, EU:C:2016:252) informoval předkládající soud Soudní dvůr, že svou první předběžnou otázku chce vzít zpět. V tomto rozsudku Soudní dvůr, který rozhodoval o vztahu mezi souběžnými individuálními a kolektivními žalobami na určení zneužívající povahy obdobných smluvních klauzulí, rozhodl, že směrnice 93/13 brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je španělská právní úprava dotčená v původním řízení, která soudu, jemuž byla předložena individuální žaloba spotřebitele, ukládá povinnost automaticky přerušit řízení o takové žalobě až do vydání pravomocného rozsudku v probíhajícím řízení o kolektivní žalobě, aniž může být vzata v potaz relevance takového přerušování z hlediska ochrany spotřebitele, který podal individuální žalobu k soudu, a tento spotřebitel se může rozhodnout, zda se distancuje od uvedené kolektivní žaloby.

K předběžným otázkám

- 19 Podle článku 99 jednacího řádu Soudního dvora, pokud se položená předběžná otázka shoduje s otázkou, o níž již Soudní dvůr rozhodl, pokud lze odpověď na tuto otázku jasně vyvodit z judikatury nebo pokud o odpovědi na položenou předběžnou otázku nelze rozumně pochybovat, může Soudní dvůr kdykoli na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodnout usnesením s odůvodněním.
- 20 V projednávané věci je namístě použít tento článek.
- 21 Podstatou druhé a třetí otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda článek 7 směrnice 93/13 musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou jde v původních řízeních, která neumožňuje soudu projednávajícímu individuální žalobu spotřebitele na určení zneužívajícího charakteru klauzule ve smlouvě, kterou je spotřebitel vázán vůči prodávajícímu nebo poskytovateli, přijmout z úřední povinnosti předběžná opatření do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o projednávané kolektivní žalobě, jejíž řešení může být použito u individuální žaloby.
- 22 V tomto ohledu je třeba na úvod připomenout, že vnitrostátní soud, kterému byl předložen spor řídicí se unijním právem, musí být schopen nařídit předběžná opatření za účelem zaručení plné účinnosti soudního rozhodnutí, které má být vydáno o existenci práv dovolávaných na základě unijního práva (viz rozsudky ze dne 19. června 1990, Factortame a další, C-213/89, EU:C:1990:257, bod 21; ze dne 11. ledna 2001, Siples, C-226/99, EU:C:2001:14, bod 19, jakož i ze dne 13. března 2007, Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163, bod 67).
- 23 Pokud jde o soudní ochranu práv, která směrnice 93/13 přiznává spotřebitelům proti zneužívajícím klauzulím ve smlouvách uzavíraných s prodávajícími nebo poskytovateli, z ustálené judikatury vyplývá, že čl. 6 odst. 1 této směrnice, podle kterého nejsou zneužívající klauzule pro spotřebitele závazné, představuje kogentní ustanovení, jehož cílem je nahradit formální rovnováhu, kterou smlouva nastoluje mezi právy a povinnostmi smluvních stran, rovnováhou skutečnou, která umožňuje obnovit rovnost mezi těmito smluvními stranami (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. března 2013, Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164, body 44 a 45, jakož i ze dne 17. července 2014, Sánchez Morcillo a Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, body 22 a 23).
- 24 V tomto kontextu Soudní dvůr upřesnil, že vnitrostátní soud má povinnost posuzovat zneužívající povahu smluvní klauzule spadající do působnosti uvedené směrnice z úřední povinnosti, a odstraňovat tak nerovnováhu, která existuje mezi spotřebitelem a prodávajícím nebo poskytovatelem, pokud má

k dispozici k tomu nezbytné informace o právním a skutkovém stavu (viz rozsudky ze dne 4. března 2013, *Aziz*, C-415/11, EU:C:2013:164, bod 46, a ze dne 30. dubna 2014, *Barclays Bank*, C-280/13, EU:C:2014:279, bod 34).

- 25 Pokud jde o to, jaké důsledky je třeba vyvodit z konstatování zneužívajícího charakteru smluvní klauzule z úřední povinnosti, Soudní dvůr již rozhodl, že směrnice 93/13 sice nemá za cíl harmonizaci sankcí použitelných za takových okolností, avšak čl. 7 odst. 1 směrnice ukládá členským státům povinnost zajistit, aby existovaly přiměřené a účinné prostředky zabráňující dalšímu používání zneužívajících klauzulí ve spotřebitelských smlouvách (rozsudky ze dne 26. dubna 2012, *Invitel*, C-472/10, EU:C:2012:242, bod 35, jakož i ze dne 14. dubna 2016, *Sales Sinués a Drame Ba*, C-381/14 a C-385/14, EU:C:2016:252, bod 31).
- 26 Pokud jde o požadavek předběžné ochrany spotřebitelů ve sporech týkajících se takových klauzulí, Soudní dvůr rozhodl, zejména na základě judikatury vyplývající z rozsudku ze dne 13. března 2007, *Unibet* (C-432/05, EU:C:2007:163), že tato směrnice brání vnitrostátní právní úpravě, která v rámci řízení o výkonu rozhodnutí týkajícího se nemovitosti zatížené hypotékou nestanoví jako důvod pro podání námítky zneužívající charakter klauzulí, na základě kterých byl vydán exekuční titul, a zároveň neumožňuje soudu rozhodujícímu ve věci samé, který je příslušný posoudit zneužívající charakter těchto klauzulí, přijmout předběžná opatření, zejména přerušit řízení o výkonu rozhodnutí, jestliže je jejich přijetí nezbytné k zajištění plného účinku jeho konečného rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 14. března 2013, *Aziz*, C-415/11, EU:C:2013:164, bod 64).
- 27 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že uvedená směrnice brání vnitrostátní právní úpravě, která soudu, jenž rozhoduje v řízení o výkonu rozhodnutí týkajícího se nemovitosti zatížené hypotékou, neumožňuje ani přezkoumat z úřední povinnosti či na návrh spotřebitele zneužívající povahu ustanovení obsaženého ve smlouvě, ze které vyplývá vymáhaný dluh a která je podkladem pro exekuční titul, ani přijmout předběžná opatření, zejména přerušit výkon rozhodnutí, jestliže je přijetí takového opatření nezbytné k zajištění plného účinku konečného rozhodnutí přijatého v odpovídajícím nalézacím řízení soudem (usnesení ze dne 14. listopadu 2013, *Banco Popular Español a Banco de Valencia*, C-537/12 a C-116/13, EU:C:2013:759, bod 60).
- 28 Veškerá tato judikatura přitom umožňuje vyvodit jasně odpověď na druhou a třetí položenou otázku v rozsahu, v němž se týkají v podstatě toho, zda se systémem ochrany spotřebitelů zavedeným směrnicí 93/13 je slučitelné to, že vnitrostátní soud projednávající individuální žalobu spotřebitele ve stejném procesním kontextu, jako byl kontext rozsudku ze dne 14. dubna 2016, *Sales Sinués a Drame Ba*, (C-381/14 a C-385/14, EU:C:2016:252), nemůže přijmout z úřední povinnosti předběžná opatření, která mají zajistit plný účinek jeho konečného rozhodnutí, a to do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o projednávané kolektivní žalobě, jejíž řešení může být použito u této individuální žaloby.
- 29 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že při neexistenci harmonizace procesních prostředků upravujících přijímání takových předběžných opatření, jakož i vztahy mezi kolektivními a individuálními žalobami, na něž se vztahuje směrnice 93/13, je na vnitrostátním právním řádu každého členského státu, aby taková pravidla stanovil v souladu se zásadou procesní autonomie, avšak s tím, že nesmí být méně příznivá než ta, kterými se řídí obdobné situace ve vnitrostátním právu (zásada rovnocennosti), ani nesmí v praxi znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat výkon práv přiznaných spotřebitelům unijním právním řádem (zásada efektivity) (viz rozsudek ze dne 14. dubna 2016, *Sales Sinués a Drame Ba*, C-381/14 a C-385/14, EU:C:2016:252, bod 32 a citovaná judikatura).
- 30 Pokud jde o zásadu rovnocennosti, s ohledem na údaje vyplývající z předkládacích rozhodnutí nic nenasvědčuje tomu, že by čl. 721 odst. 2 občanského soudního řádu byl použit jiným způsobem ve sporech týkajících se práv založených na vnitrostátním právu a ve sporech týkajících se práv založených na unijním právu.

- 31 V souvislosti se zásadou efektivitivy Soudní dvůr již rozhodl, že každý případ, ve kterém vyvstává otázka, zda vnitrostátní procesní ustanovení znemožňuje nebo nadměrně ztěžuje uplatnění unijního práva, musí být posuzován s přihlédnutím k místu tohoto ustanovení v řízení jako celku, k jeho průběhu a k jeho specifikům u různých vnitrostátních orgánů (rozsudek ze dne 18. února 2016, Finanmadrid EFC, C-49/14, EU:C:2016:98, bod 43 a citovaná judikatura).
- 32 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že čl. 721 odst. 2 občanského soudního řádu zakazuje vnitrostátnímu soudu, aby z úřední povinnosti nařídil předběžná opatření, a to i tehdy, když jsou hmotněprávní podmínky stanovené ve vnitrostátním právu k jejich nařízení řádně splněny. Z toho plyne, že v rámci individuální žaloby, kterou je napaden zneužívající charakter smluvní klauzule a jejíž výsledek je vázán na výsledek projednávané kolektivní žaloby v souladu se zásadami uvedenými v rozsudku ze dne 14. dubna 2016, Sales Sinués a Drame Ba, (C-381/14 a C-385/14, EU:C:2016:252), může spotřebitel využít dočasné ochrany ke zmírnění negativních důsledků nadměrné délky soudního řízení pouze v případě, že výslovně navrhl přijetí předběžných opatření.
- 33 Je však třeba poukázat na to, že vzhledem k průběhu a složitosti dotčeného původního vnitrostátního řízení pokud jde o vztahy mezi souběžnými individuálními a kolektivními žalobami, existuje nezanedbatelné riziko, že dotýčný spotřebitel takový návrh nepodá, přestože hmotněprávní podmínky stanovené ve vnitrostátním právu k nařízení předběžných opatření mohou být splněny, jelikož nezná nebo neuvědomuje si rozsah svých práv.
- 34 Je tedy třeba konstatovat, že takový procesní režim tím, že nepřipouští možnost, aby soud projednávající individuální žalobu na určení zneužívajícího charakteru smluvní klauzule z úřední povinnosti nařídil předběžná opatření zahrnující zejména pozastavení uplatňování této klauzule na tak dlouho, jak považuje za užitečné, do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o projednávané kolektivní žalobě, i když nařízení takových opatření se jeví být nezbytné k zajištění plného účinku soudního rozhodnutí o existenci práv uplatňovaných na základě směrnice 93/13, které má být vydáno, může narušovat účinnost ochrany sledované touto směrnicí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. března 2007, Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163, body 67 a 77, jakož i ze dne 14. března 2013, Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164, bod 59).
- 35 Bez možnosti pro rozhodující soud nařídít z úřední povinnosti předběžná opatření v případech, kdy, jako ve věcech v původních řízeních, spotřebitel v rámci individuální žaloby nenavrhl taková opatření k pozastavení uplatňování klauzule o minimálním úroku do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o projednávané kolektivní žalobě, totiž nemůže tento soud zabránit tomu, aby tento spotřebitel v průběhu soudního řízení, jehož délka může být značná, platil vyšší měsíční splátky, než by skutečně musel, kdyby dotčená klauzule musela být vyloučena. To platí tím spíše, pokud existuje skutečné a bezprostřední riziko, že platební schopnost uvedeného spotřebitele bude mezitím ohrožena a finanční instituce zahájí výkon rozhodnutí týkající se nemovitosti zatížené hypotékou s cílem dosáhnout zabavením obydlí spotřebitele a jeho rodiny zaplacení případně dlužných částek.
- 36 Vzhledem k těmto charakteristikám je třeba uvést, že procesní systém dotčený v původních řízeních není v souladu se zásadou efektivitivy, jelikož ochrana poskytovaná spotřebiteli při individuálních žalobách, jejichž výsledek je vázán na řešení přijaté v případě projednávané kolektivní žaloby, je neúplná a nedostatečná, a nepředstavuje přiměřený ani účinný prostředek zabraňující používání takové smluvní klauzule, jako je klauzule napadená ve věcech v původních řízeních, v rozporu s tím, co stanoví čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. července 2014, Sánchez Morcillo a Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, bod 43).
- 37 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je tedy třeba odpovědět na druhou a třetí otázku tak, že čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou jde v původních řízeních, která neumožňuje soudu projednávajícímu individuální žalobu spotřebitele na určení zneužívajícího charakteru klauzule ve smlouvě, kterou je spotřebitel vázán vůči prodávajícímu nebo poskytovateli, přijmout z úřední povinnosti na tak dlouho, jak

považuje za užitečné, předběžná opatření do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o projednávané kolektivní žalobě, jejíž řešení může být použito u individuální žaloby, pokud jsou taková opatření nezbytná k zajištění plného účinku soudního rozhodnutí o existenci práv uplatňovaných spotřebitelem na základě směrnice 93/13, které má být vydáno.

K nákladům řízení

- 38 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Článek 7 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách [zneužívajících klauzulích] ve spotřebitelských smlouvách musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou jde v původních řízeních, která neumožňuje soudu projednávacímu individuální žalobu spotřebitele na určení zneužívajícího charakteru klauzule ve smlouvě, kterou je spotřebitel vázán vůči prodávajícímu nebo poskytovateli, přijmout z úřední povinnosti na tak dlouho, jak považuje za užitečné, předběžná opatření do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o projednávané kolektivní žalobě, jejíž řešení může být použito u individuální žaloby, pokud jsou taková opatření nezbytná k zajištění plného účinku soudního rozhodnutí o existenci práv uplatňovaných spotřebitelem na základě směrnice 93/13, které má být vydáno.

Podpisy.